Kultus des Herakles in Lukentum (Alakant)

(*2008*)

(*Valent, ardit, abrivat, i collonut, amb el clatell escaientment llanut.*)

Hèrcules d'Alacant scripsit.

(dilluns)

(*títol*)

Això és un Cementiri. ++++

Capítols del primer llibre bo:

1. *Lladre bemparit qui, amfisbènic, us m'entra a cardar monges*.

2. *Trompada que es fot la vella escarransida*.

3. *No em fotreu pas!*

4. *Focs follets al cementiri de la vora*.

(*Comencéssim.*)

1. Lladre bemparit qui, amfisbènic, us m'entra a cardar monges.

1. **Bemparit com ell sol!**

Amb la clava fotent batzacs a tort i a dret!
Per la llibertat de Catalònia!
Per la independència de Catalònia!
Per la plenitud de Catalònia!

Catalònia sencera, d'Alacant a Perpinyà.
D'Oriola a Leucata.
De Vall-de-roures a l'Alguer.
De Maó al Gaió!

Un exèrcit de Catalans qui la defensi! Catalònia immortal novellament entre les més importants nacions del món!

I amb la llengua única — la de tots — la més important mai empescada per l'enginy humà — de tothom envenja!

Som-hi, valents, ardits, abrivats!

2. **Trompada que es fot la vella escarransida**.

2. *Segon capítol de la gran prima novel·la*.

«*Ai!*» féu la prioressa.

3. **No em fotreu pas!**

3. *Tercer capítol de la prioressa qui ensopegà amb la peça*.

La peça era parcial (*demostrà pels fets ésser en la seua animositat parcial d'allò pus*) i parcialment l'escometé per tal d'esguerrar-la parcialment.

4. ***Focs follets al cementiri de la vora.***

4. *Quart capítol de l'espedaçada*.

L'espedaçada per la peça, la prioressa, ja ho lleixà córrer; féu cremar la peça, que s'esqueia que en la foscor no sabien ni quina mena de moble fos, i en la claror van veure que era el cadàver d'un lladre qui potser es volia, damunt, cardar una de mongetes. *Hum!*

(////)

(*diumenge*)

Novella novel·la on la por es resol en xipolleigs.

Insospitada por.

1. *No havies vista dona aitan lletja mai enlloc, i ara la tens a tocar de mà?*

2. *Què deu plorar-li l'ull entelat?*

3. *Cuc estrany qui em puja cuixa amunt*.

4. *Escorregudes de la vora del foc.*

1. **M’astora en la foscúria la lletjor de la dona a la vora**.

Cada cop que passem pel túnel, por rai…

Al compartiment del tren on només hi som ella i jo l’angoixa i l’ofec em tenallen la gola i els lleus en la foscor…

Aquesta dona és tan lletja que fóra una horror de veure-la a la llum del jorn…

Eclipsava segurament el Sol…

El Sol segurament es fonia…

Segurament ha morts, de l’esglai de guipar-la, legions de pobres ciutadans…

2. **Què li plora l’ull?**

I ara, aqueixa pudor de peix a mig corrompre’s?

Ah, la dona lletja plora…?

Plora…?

I allò és llàgrimes…?

Allò...?

(...)

Fa l'efecte d'ésser...

Put a...

Fa l'efecte d'ésser, i put, a esmegma!

La dona lletja plora esmegmes de mants de vits!

L'angoixa, l'angúnia, l'ofec...

La por!

3. **És això llefiscosa serp?**

...Un altre túnel...

Totalment fosc...

A la foscúria espessa... una safarosa serp o gros llangardaix em puja per la cuixa!

Fots un crit!

Apareix la llum morent de fora...

Era la mà de la dona lletja que em cercava la cigala totalment destrempada, *ai!*

4. **Coit!**

...Se m'espitrega...

Se m'aixeca el faldillam...

M'ensenya el cony...

M'escorreré!

I ara ve un túnel...

Me li he llençat damunt (damunt la dona lletja qui plorava esmegmes i m'ensenyava el cony — molt bell!)

Torna la llum morent del defora...

He desminyonada qualque gran granota...

Es rabeja en el toll de la meua lleterada...

Ara raucava...

Em sembla que volia un petonet i tot...

Que la transformés doncs en príncep?

L’he trepitjada com un gargall.

(////)

(*dimarts*)

Terça novel·la.

L’heroic Carles acora deserts.

1. *Irruïts per l’espectre ombrívol*.

2. *Catau de mala mort*.

3. *Humanitat qui el bolet crescut en doina devorava*.

4. *Traïdors de trascantó entre brutícies de fondàries*.

1. **Carles Reig travessa deserts**.

Irruïts pel diable ombrívol.

Vam eixir del teatre. Hi acabàvem de veure *Tècnica de cambra* del gran Manuel de Pedrolo. Encara en destriàvem la mestria. “*De vegades una dona*...” hi deia, en un xiu-xiuu esgarrifadoret, aquella beutat de na Cleda, bo i pessigollejant la bragueta de l’emmasquerat qui, babau, cau al bertrol. En Carles em va confessar: “*Així em van esguerrar també a manguis, n’Hèrcules*...”

Fil per randa em digué, amb veu més ronca com més anàvem, la tortura a la presó. Com queia al parany per culpa d’una dona amb el cony massa flairós i llenegós, i com ara se l’enduien, acomboiat per vint-i-tres “*paisans*”, cap als ergàstuls de l’autoritat vigent. I com llavors, durs com escíbals, els botxins diferentment uniformats no l’anaven fent malbé...

Com alleujar-li un brinet la càrrega? El volia convidar a un bar nocturn, ens hi beuríem un conyaquet o dos, però ens havíem allunyat massa del centre; ara me n’adonava; massa encaterinats per la contalla...

En Carles Reig rondinava encara dient com la bòfia l’havia doncs entrampat, quan, en el desert de la nit sense llànties, un bardaix arrupit, vinclat vora un racó, fent veure potser que collia insectes, sense mica d’urbanitat se’ns tirà damunt.

Anava acèfal, o en tot cas duia al cap una mitja negra, de tal faisó que no li en vèiem les faccions. En Reig, ràpidament, l'anònim saig a mig escometre'l, li va enfonsar un prim raor a la sina. Quan l'altre era enjòlit, a mig vol com qui diu, i alhora, amb pràctica adquirida segurament en estrenus marcials entrenaments, tractava d'irruir-lo també (em sembla que) amb una xeringa plena de qualque malaltia instantània, en Carles, més llambresc, assestà d'antuvi i l'atuí.

Els budells de l'encaputxat es vessaren com si d'un cistell de pagesa en ragessin maduixes lloques.

Llavors vam córrer, ell arrossegant la cama adés tan maltractada en els inquisitorials turments.

2. **Al xibiu suspecte**.

Al xibiu suspecte.

Car l'univers és un bolet qui creix a la xamberga, sense seny ni estiba, tot hi és encadenat. Tot va lligat al bolet boig.

En Carles Reig, un gran científic qui treballà en l'advent de la bomba atòmica catalana, amb la sola amenaça de la qual reguanyàrem immediatament la llibertat i el territori adés robat pels mefítics enemics, sap que l'ens si fa no fa humà és un obstacle al desenvolupament sense solta ni volta del bolet inconscient.

El bolet, font de tota follia, ens diu el científic Reig, cal esborrar-lo. Els qui no volen esborrar el bolet obsedit, qui ens tindria encadenats a un univers condemnat al caos, són els repugnants molt dogmàtics religiosos, els qui, balbs, s'estimen més de veure-hi pecs, orbs, misteris justament on la ciència vindria a ficar-hi llum.

Els adoradors del bolet maligne són arreu. En Reig n'ha rebudes i en rep part de per tots costats. Sempre va preparat, armat, amatent. No li calen goril·les. Ni a mi no em vol per a vigilar-li l'esquena, jo qui, això no obstant, soc campió del món dels pesos feixucs.

Fins quan duu els seus vehicles al garatge, o pels deserts dels silents aparcaments subterranis, ha d'anar molt a l'aguait, en Carles, no fos cas que l'assaltés cap mecànic o oponent tradicional i doncs doctrinari.

Rentà el raor a una font. En Reig, ara me'n feia càrrec, era transcendent com un déu de l'antigor, com na Demèter mateixa — fosc, i alhora rialler.

Mentre rentava l'estilet seu a la font, una neuròtica se'ns atansà. "*Què et cal?*" que li vaig dir, tractant-la de marfanta bruta.

"*Satànic!*" em va respondre, i m'hauria escopinat a l'ull qui sap quin àcid corrosiu dels seus nítols podrits, si jo, qui a part de saber hebreu, sé fotre mastegots amb celeritat insospitada, no l'hagués empentejada fins a la porta de l'hospital, on de seguida la van reconèixer els infermers qui rodaven desvagats part la porta.

"*Ja tornem a tindre la mare del president a casa; sempre*

ens la duen macada, i això si no a les últimes i tot. Quin jutge la punirà ara? Té un superjò tan repulsiu, pobra dona; no té remei, vós!”

Però jo volia tornar amb en Reig, i vaig dir que no presentaria pas càrrecs.

3. **Aquest bolet ens escanyaria, humanitat fagocitada**.

Aquest bolet ens escanyaria, humanitat fagocitada.

En Carles Reig és el més important dels científics actuals. Èticament exemplar, ha construït, ell sol pràcticament, el moviment cap al salvament de l’univers. Necronàutic, sap que el bolet de la mort cal mai no prendre-se’l amb hilaritat.

El bolet altrament ens enverina amb la consciència falsa de la impecabilitat del que ja hi ha. En Carles ens diu que no, que cal de totes totes que hi hagi d’altre. I aquest altre ens caldrà crear-lo damunt el cadàver il·limitat del metzinós bolet mort. No ens ha de noure ja pus. Cal assassinar-lo arreu on apunti.

Pànic martiritza els enverinats, i tots hem d’ésser de banda de n’Abelard quan ens diu que el deure que hom té és el de fer el deure. *I quin deure més alt, ens diu en Reig, que el de salvar l’univers?* Mort als traïdors qui ja estan prou contents amb el bolet imperialista i amb el fet que tothom en tasti i se

n’entuixegui mortalment. Calen armes de destrucció molt més massiva per a esborrar de l’univers el maleït bolet qui plegats ens esclafaria, robant-nos definitivament tota aspiració, pitjor: *respiració*.

Amb vague desig íctic, nedí entre foscors cap a la font. No hi havia en Reig. Vaig guaitar doncs girientorn. Hi havia no gaire lluny les lluminàries pampalluguejaires d’un antre amb malfactors i dones lleugeres.

Un patge o itxoglà lleig com un talp em féu entrar cau endins.

Hi havia a l’escenari una cantant nua, grassa, lluent com una cuca. Un guitarrista recitava èglogues fades. Tot plegat feia vindre mania — angúnia.

D’on comoniré ni convocaré prou coratge d’anar cercant rere els ubic cortinatges, em vaig demanar.

Feixugues flassades assortides qui podrien amagar, darrere, tant en Reig festejant amb un dona amb una mena de sant greal d’entre-cuixes força llenegós i de sentoretes paradisíaques, com qualsevol assassí sobtat.

4. **Rere densos cortinatges**.

Rere els cortinatges.

“*Ah, Hèrcules!*” féu en Reig, “*quines escumes de venusiana onada et duen a les nostres costes? Et present la senyora*

Merda; Vera per als amics. La senyora Vera Merda me'n contava de verdes i de madures. Diu que en aquest prostíbul hi crien fongs, de qui els subproductes químics són molt millors que no els opis més excel·lents."

Vaig llambregar darrere meu; a les cortines hi havien gargots de símbols religiosos, tots els senyals i estigmes de la fallida de la raó. Creu-clavaments i d'altres paròdies carnavalesques amb rituals instruments infernals d'església.

En aquell moment vaig sentir xiular un dard. Vaig ésser testimoni del col·lapse d'en Reig. Enigmàticament, per comptes de bleixar un darrer bleix, esgaripà, en perdre el coneixement, un renec estentori.

Na Vera Merda es tragué medalletes i escapularis rai, els besà molt devotament encomanant-s'hi. La seua carn semblava bullir. Bombolles en naixien.

En Reig re. És tan viu que, com en Mitridates mateix, s'ha anat immunitzant de tots els verins coneguts. Semblava mort, això sí. Com aquella xiqueta del conte de fades on la bruixa li dóna un peix i una de les arestes del peix la punxa a la gola i… *bona nit!*

Per osmosi, o suant, el verí li eixí pels porus, que feren morros, com escares de recents colps de xurriaques o flagells.

I llavors re. El seu nas havia esdevingut una mica gros, un bulb si voleu. Altrament bucòlic com sempre. En Reig s'aixecà, fresquet. Aquell setge dels verins només li lleixava enrere un formigueig als traus, i certs tímids guaixos al front, com dues banyetes incipients.

“*Entréssim en oblit, Hèrcules!*” em va dir, i ens vàrem enfonsar en les pregoneses. Car hi havia, ran de terra, un escotilló. S’ho coneix, aquest Reig, tot.

La tapadora, en angle eriçat, trencà la ferramenta de l’home bestial qui ens volia empaitar. Me’n recorde que en aquell moment, davallant per l’escala de corda, em va caure l’anell de casat. Pel guaret desolat de baix de tot, el cerquí hores i hores, entre pinyols i d’altres endergues.

Mentrestant, l’heroic Carles Reig feia la feina. Engiponat amb disfresses teatrals, escotilló amunt i avall sense aturar, ara repartia vidriol, adés enfonsava a les ganyes dels enemics d’altres productes químics empescats, amb immensa traça, allí mateix. Amb qualsevol material, aquell científic sublim et pot fer l’objecte líquid o eteri més letal.

Quan dalt ja no hi romania ningú mig viu, em va cridar en Reig si volia eixir a escena.

Li vaig dir que encara no havia trobat l’anell dels collons. Així, tot cercant inútilment per les àstigues profunditats, el vaig perdre de vista (en Carlets) aquella nit.

Ell sempre tan ocupat, és clar, i de nit encara més. Inventant segurament noves armes de destrucció absoluta. *Prou ens calen, jo et fot!*

(////)

(dijous)

Opuscle quart.

Pau Peupiu i el sindicat de sílfides.

Opuscle al cresp gèlid del qual el puu ja no hi fa el foll.

I. *Qui expressa por ja l'ha cagada*.

II. *Esguerrades paitides se n'atipen*.

III. *Tothom qui resisteix l'atac, hom li alleva, arbitrari, ràbies insofribles que n'exigeixen l'anihilament*.

IV. *Cardar amb tothom qui li faci el pes és l'entreteniment innocu de la dona pròpia*.

1. **Qui expressa por, ja l'ha cagada**.

Pau Peupiu i el sindicat de sílfides.

I. *Qui expressa por, ja l'ha cagada.*

En Pau va tindre dos malsons seguits. Gargotejà al qüern que sempre tenia a la vora del llit: "*Atacat per lleons — en venien set amb cara i pell de gos fastigós, duts a passejar per repugnants dretans i feixistes — m'he desviat cap al prat saltant la segla de vora la carretera — de sobte, un dels lleons ha saltada la bardissa i se m'ha llençat damunt — urpes i grapes encastades al costat esquerre, que em destrossava definitivament, mentre m'he despertat amb un ensurt!*"

Hi afegí: "*O en magatzem atapeït de tàbids, astorats, mig nus, fètids, presoners... i de sobte ens veiem atacats per espès escamot cuirassat, armat amb fusells amb corba, llonga i molt esmolada, baioneta — i ens foraden sense pietat, sistemàticament, ultracuidada. He cridat que més valia morir resistint que no pas asfixiats en letal accídia. I ens defensàvem a mastegots, mossegades, guitzes — debades — tanmateix escruixits.*"

Encengué el llum, i, al llit mateix, tantost no va treure uns fulls en blanc, començà d'escriure-hi simfonies. La lletra d'aquesta darrera deia: "*Qui expressa por, ja l'ha cagada. Esdevé de sobte víctima. El psicòpata (aquell qui té el poder), en copsar el senyal de por de l'altre, l'interpreta ipso-facte com un senyal de llum verd — de: som-hi, fes-me malbé — ja em toca, soc reu de sacrifici.*"

Ho feia cantar per sílfides, i efidríades. Cert era que mai no n'havia vistes — aloges, nimfes, fades d'aigua — mes qui altre li cantaria les rares fines melodies?

Ondines, apsares, rusalkes, nereides, nàiades li acompanyaven cada nit el son, tret els estranys instants àvols on hi irrompien, assassins, agressius, tirànics, els íncubs intrusos, ogres bavosos, amb llurs armes, urpes, ullals regalimosos de sangs, budells, excrements...

Fins i tot si mai no n'hagués vista cap, de celestial diàfana nimfa d'aiguamoll, poc hauria gosat anar-hi, atansar-s'hi gaire. El mot "respecte" vol dir guaitar quelcom o qualcú des d'una certa distància; i això hauria fet en Pau Peupiu i Poupuu, discret, modest, exquisit — extasiar-s'hi de lluny estant — rere qualque matoll flairós, somiant en paradisos estratosfèrics, utòpics, inabastables, jovians.

I avui no podia aclucar l'ull que un nou malson d'agressió brutal no l'envaís. L'insomni l'omplia d'acrimònia; gens addicte a cap producte químic, petulant, s'estimava més de no doncs dormir gens. I ara els sorolls dels criminals espècimens nocturns li erosionaven l'esperit.

S'aixecà. Amb aires de mandarí, en Pau Peu i Pou (per a escurçar), avergonyit d'ésser humà, s'esguardà a l'espill.

S'enfarinà la cara, s'hi pintà amb pintallavis carmí llavis roents i molt petits... i amb llapis greixós molt negre, molt negres òrbites d'ulls. Amb el seu barnús de negra lluent seda, amb opípars dracs i suculents lotus brodats, eixí tanmateix al carrer. Disfressat de degenerat no cridaria en aquelles altes hores bordes l'atenció.

Ullà amb ull ofès els monstres: "*Els metges, els restaurants,*

les pudors, doncs, i les carnisseries, les amputacions, les execucions, les cirurgies; en aquest vesper pampalluguejaire que és l'atapeïda ciutat de les suors nocturnes on al capdavall no som, doncs, foscors, acceleracions, tot s'equival. Sol, sempre lleugerament mes pregonament disgustat, tu hi ets, quin altre remei, i mentrestant la malaltia l'atrapes, o t'arrapa, et fotis on et fotis — no hi ha salvament."

I ara a en Pau music li vingué pixera. Anà a pixar a una de les fonts per a beure-hi, com feia gairebé tothom.

Escamarlat damunt la pica, nu sota el barnús de seda, i com si l'aixeta fos el seu carall, hi raïa un home fort, ros, cosó. Se li plany que en Pau ha vessada la bufeta a l'aigüera amb massa d'acceleració, massa sobtadament (*aber so plötzlich!*), i que doncs l'escatxigava...

En Pau li respon que allò és una aigüera no pas cap seient (*it's a sink, not a seat*). El ros (el conegut cirurgià Roderic Ça-romeguera) es treu de la seua senalla de vímet els escalpels, bisturís, xerracs... I burxa i burxa... Vol dur en Pau Peupiu als inferns del maipús.

En Pau fuig. Fuig lluny, cap a qualsevol cana, indret o punt sens retorn.

El cosó cirurgià vol assolir-li qualque camp neurològic. Li ateny per comptes el forat del cul. Recte roent, se'n torna ara, cap cot, en Pau.

Ha hagut de fènyer que es veia estimulat per la sobtada esmolada sodomització metàl·lica. Aquell estratagema decebia l'atacant, el qual per graus es donava per satisfet; afluixava l'empait; esdevenia despreocupat; tornava a lleixar

en Pau escarser — un altre marieta justament empalat.

Uns captaires d'ulls enteranyinats jugaven amb baldufes. Llur carn era penjolls. "*Qui hi ha? Qui hi ha?*" deien, ensumant l'aire diferent que es duia com nimbe traïdor el music Peupiu.

"*Soc na Solell Carderola*" va respondre flèbilment ans fleuma, dient el nom de la qui òlim fou la seua dona, ara nogensmenys vivint enjondre, potser a l'altra riba de carrer i tot, i feta tota una bandarra de preu.

Els pòtols pidolaires adoraven aquella dona qui sovint els llençava menuts i menudalla.

Es tragué en Pau Peupiu un paperet d'una butxaca, també un bocinet minúscul de llapis. Escrigué llavors el darrer vers per a la propera rapsòdia: "*La carn autònoma, difícil de mestrejar, adversa a la raó — la carn del cos: boja, assassina, cobejosa, famolenca*."

Es féu al capdavall, entrant al pis, el ferm propòsit de fotre el camp l'endemà — cap a indrets muntanyencs, pirinencs, purament catalans — lluny dels repel·lents sindicats dels sorollosos pistolers qui habiten, segresten, entrevenen, la vila com ara mortífers espectres, fantasmes.

2. **Esguerrades paitides se n'atipen**.

II. *Esguerrades paitides se n'atipen*.

Plena la barça de bons queviures, l'eteri music Pau Peupiu i Poupuu se n'anà a peu amunt amunt, devers l'estany glaçat.

Es volia amarar del panteisme. Les sílfides, ambtant, el sotjaven rere els tucs de líquens, trencapedres, molses i crisàlides d'ajornat desponcellament.

Les ganudes silfs, l'oratge frígid els havia oberts penellons a mants d'indrets de llurs cossos, adés impol·luts i de beutat com qui diu miraculosa, indecent, i ara, llas, claferts doncs els cossos de verdancs, tacotes, geps i d'altres taps boteruts creats pel fred que els glaçava els líquids de la carcassa i els en llevava llenques sòlides — llurs nassos semblaven tabissots — llurs figues escarbats acorats per agulles roents d'entomòleg miop.

I aleshores… Qui vol afegir-hi greuges? En Pau Peupiu es va treure de la seua barça una ampolla blindada, cuirassada, refulgent, d'on fumets i aromes de cafè cald a cremar n'eixien, fabulosos.

El music finet cercava inspiració a la natura, i va trobar-hi per comptes la revenja de les explotades, excessivament espletades, figurants — les sílfides revoltades se li llençaren damunt a devorar-lo instantani, net i esclet — i llurs ullals l'asclaven.

Sota les pells estentòries, el cos d'en Pau Peupiu era com un pastisset tot just tret del forn. Deliciós. Semblaria plagasitat dir que se'l cruspien com hienes famolenques, tret que verament la ferotgia de les esguerrades paitides ho desdeia.

En acabat, ballaren, rotant, les sílfides tipes — àdhuc patinaren si fa no fot artísticament damunt el maleït estany on els fats les havien condemnades.

3. **Tothom qui resisteixi l'atac, hom li allevarà ràbies insuportables que en demanen la dissolució**.

III. *Tothom qui resisteixi l'atac, hom li allevarà ràbies insuportables que en demanen la dissolució, l'anorreament*.

Damunt el vernís de l'estany, les noies bonyegudes subtils cantates cantaven ara — cantaven en Voltaire, cantaven en Peupiu, cantaven en Johnson.

"*No hi ha home qui mentre gaudeix de quelcom que sempre l'altava, es captingui hipòcritament. Les hipocresies són per als moments on el goig, la joia, manquen.*"

Llargs, enjòlit, tènues, surant, els recitatius que amollaven asseveraven també que: "*Aquells hi ha, enfollits, qui s'estimen més sentir en llurs clepses atapeïdes de filagarses enverinades la veu de llur déu per comptes de la veu d'aquell cos real qui tenen davant — un déu de més a més qui els mana de tallar la gola de l'altre com a bitllet d'entrada al paradís de les sílfides esbojarradament carnívores, antropòfagues.*"

I encara esgaripaven, ganyolaven, en esgarrifosos espinguets, que: "*És de bon maleït estrateg d'atacar sempre el feble, i alhora acusant-lo d'imaginats atacs molt heretges*."

S'esgargamellaven oimés massa escardalencament que: "*Això rai; tothom qui resisteixi l'atac hom li allevarà ràbies insuportables que en demanen de mantinent la dissolució. El més covards van més armats i diuen als valents qui resistirien que l'únic que foten és provocar l'odi dels qui, entronitzats, severs, tres-déus i jutges, manen*."

Ja no les sentia en Pau, music excels. Les musiques per ell signades que ara elles perbocaven l'haurien potser esglaiat, car ho feien doncs molt miserablement, inharmònica.

4. **Cardant-se ací i allà els paiets qui li facin el pes — el hobby innocent, l'entreteniment inofensiu, el solaç plaïble, de la dona**.

IV. *Cardant-se ací i allà paiets qui li facin el pes — el hobby innocent, l'entreteniment inofensiu, el solaç plaïble, de la dona*.

"*En sou l'hereva*" que a na Solell Carderola de veritat li deien llavors les autoritats pertinents, o pus tost llurs tapats sequaços, quan es veu que esbrinaven que en Pau Peupiu, sos escassos mal rostats ossos, eren de debò els del babau music, per màquines que en desxifraren el genètic cabal així

segellats. I aleshores na Solell Carderola, la seua cara exprimí malfiança, car qui es fiaria tampoc ni de bòfies ni d'anònims cerca-cuques amb màquines inoïdes sempre a mercè i servei dels malignes, espletaires, poders?

Tanmateix, dit i fet. Ara el piset era sol seu, esdevenia ça-Solell, ca seus, ca na Carderola, fot-li'n cabassos, la ubiqua bandarra, òlim del ram esparracat del davant i ara present entre els pixavins.

Som-hi, doncs, i el primer que feia la dama candent fou cremar les musiques etèries, repugnantment uterines, del music de les noves edats de la falòrnia rai.

Allò era fer neteja, allò era portar el pòndol, redeu!

Quant als ossos, per les brutals nàiades viltinguts, la pertinença dels quals quòndam en Pau Peupiu, ça-enrere, essent encara viu, hauria pogut segurament reclamar, encoixinar de certes carns i tot, foren pels crois bòfies desats en esquerdat calaix de subterrània nevera qui sap si per a ulterior recaceig o perquè hi fossin ja oblidats.

Cal dir que na Solell no cantà mai, ni sofrí que cap altre energumen, fos qui fos, ho fes vora seu, les hòrrides composicions del music carrincló.

Petits gemecs eixien ara dels papers mentre les flames els gastaven acceleradament. Aquella ignomínia patida pels pentagrames adés torturats pel mestre, i ara per la mestressa tractats a baqueta, com la dona qui tracta l'apotecari, el seu banyut de marit, a cops de balances dient-li, salaç harúspex, que els collons dels seus amants enfonsarien els platerets mentre que els d'ell, nàquissos, pesaven menys que el fetge d'un pardal exactament de vuit

centímetres com el seu carall, els papers adés musicats, hipòxics, els duia a ofec immediat, i llavors al somrís del fum audaç que desapareix per les escletxes, justament com l'apotecari espiritual qui s'amaga darrere la porta a escoltar els gemecs i els bleixos i els esgarips orgàstics de la seua dona com se la boixa l'ordinari insolent i rapaç qui duia de mantinent les capsetes de metzinosos remeis pels conglomerats farmacèutics putrefactivament i explotativament manufacturats.

Flagells letals propagats amb certa traça, instintiu, monotemàtic, i un bri misantrop, hauria anats distribuint belleu l'ordinari venjatiu, si doncs no hagués tingut el respirall de l'apotecària qui li permetia, amb els exercicis de l'adulteri, anar lleixant volar les hipercàpnies acumulades per l'odi dut al comú.

Com ara, doncs, que na Carderola, es manumetia, s'estorcia autònoma, del mal-ull dels papers ultra-irritants de quòndam el seu martiritzador.

Després d'una pandiculació, la mestressa deliberà per a l'endemà qualque altre magre esquema de reforma, de restauració.

S'adormí potent qui-sap-lo, sense musiques ni gens frustrada.

(////)

(*Fi dels quatre romanços bellament arromançats*.)